Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Ἑρμείδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 8 Νοεμβρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 49*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ς' *(Συνέχεια)*

Ἐνόμιζαν δηλαδή, ὅτι ὁ Τζούλης δὲν εἶχε κἀμμιᾶ τίποτε διὰ τὴν σωτηρίαν των, ἢ ἐλάχιστα πράγματα. Ὁ σπουδαστής, καλὸν παιδὶ καὶ διόλου φθονερόν, δὲν ἔδειχνε τὴν παραμικρὰν δυσαρέσκειαν δι' αὐτὴν τὴν ἀδικίαν, ἀλλ' ἀπεναντίας προσεπάθει καὶ αὐτὸς νὰ ἐξαίρῃ, νὰ μεγαλοποιῇ τοὺς ἄθλους τοῦ μικροῦ του συντρόφου.

Ἔπειτα ἦλθε καὶ ἡ σειρὰ τοῦ κ. Ρισανὲλ νὰ διηγηθῇ, κατόπιν ποίας περιέργου συρροῆς περιστατικῶν ἠμπόρεσαν νὰ τοὺς εὕρουν, τὴν γυναῖκά του καὶ αὐτόν, δεμένους καὶ φιμωμένους μέσα εἰς ἐκεῖνο τὸ ὑπόγειον, εἰς τὸ στρατόπεδον τοῦ Ταντέρτ, τὸ ἐγκαταλειφθὲν ἀπὸ τοὺς Μαροκινούς.

Δίδομεν τὸν λόγον εἰς τὸν ἑκατομμυριοῦχον, ὁ ὁποῖος, μὲ τὴν παραστατικήν του φρασεολογίαν καὶ τὰς συνήθεις του ὑπερβολάς, θὰ διηγηθῇ αὐτὰ τὰ πράγματα κάπως διασκεδαστικώτερα, παρὰ ἐὰν τὰ ἐξεθέταμεν ἡμεῖς ξηρῶς.

Τὰ παθήματα τῶν συζύγων Ρισανέλ.

Μετὰ πλούσιον πρόγευμα, ὁ κ. Ρισανὲλ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν σκηνήν του, μετακομισθεὶς ἐπὶ φορείου ὑπὸ δύο στρατιωτῶν τῆς ἰδιαιτέρας του ὑπηρεσίας, καὶ ἐκεῖ, ροφῶν τὸν καφέν του καὶ καπνίζων τὴν πίπαν του, ἤρχισεν ὡς ἑξῆς :

— Παιδιά μου, ἂν σεῖς ὑποχρεωθήκατε νὰ γίνωνισθῆτε καὶ νὰ ὑπερνικήσετε μεγάλες δυσκολίες, ἀπὸ τὴν καταραμένη στιγμὴ τοῦ χωρισμοῦ μας, μὴ νομίσετε ὅτι ὁ δικός μας δρόμος ἦταν στρωμένος μὲ τριαντάφυλλα !..

— Κάθε ἄλλο ! ἐπιβεβαίωσεν ἡ κυρία Ρισανέλ, ἀναστενάζουσα.

— Ἀγαπητὴ γυναῖκα, μὴ μὲ διακόπτῃς ! τῆς ἐφώναξεν αὐστηρῶς ὁ ἑκατομμυριοῦχος· ἄφισέ με νὰ μιλήσω, γιατὶ χάνω τὴ σειρά.

Ἡ ἀγαπητὴ γυναῖκα συνεμορφώθη χωρὶς καμμίαν ἀντίρρησιν, καὶ ὁ κ. Ρισανὲλ ἐξηκολούθησε :

— Ἀφοῦ γνωρίζετε τὰ μάταια διαβήματα, τὰ ὁποῖα διέπραξα εἰς τὸ κλεινὸν Μαρρακέκ, τὰ παρατρέχω, καὶ φθάνω εἰς τὴν ἡμέραν ποῦ ἀνεχωρήσαμεν ἀπὸ αὐτὴν τὴν πόλιν.

Ἡ κυρία Ρισανὲλ δὲν κατώρθωσε νὰ κρατηθῇ καὶ τὸν διέκοψε πάλιν :

— Τὸ ὁποῖον ἦτο ἀνοησία ! εἶπε· διότι ἂν μάκουγε νὰ καθήσουμε ἥσυχα στὴν πόλι, θὰ ἐλαμβάναμε καὶ τὸ γράμμα τοῦ Λουλού.

— Μπράβο σου ! ἀπεκρίθη ὁ μπαμπᾶς· καὶ θὰ μᾶς ἔλειπαν σήμερα δέκα ἑκατομμύρια ἀπὸ τὴν κάσσα !

— Καὶ μὲ τοῦτο ; ἔκαμεν ἡ μαμμά. Θὰ ἤμεθα λιγώτερο εὐτυχεῖς ἂν ἤμεθα λιγώτερο πλούσιοι ;... Γιὰ νἄχωμε αὐτὴ τὴν περιουσία, λίγο ἔλειψε νὰ χάσωμε τὸ παιδί μας.

Βλέπετε, ὅτι τὰ ταξείδια εἶχον μεταβάλῃ καὶ τὴν κυρίαν Ρισανέλ· διότι ποῦ νὰ τολμήσῃ ἄλλοτε, εἰς τὸ Παρίσι, νὰ ἐκφράσῃ, ἐμπρὸς εἰς τὸν ἄνδρα της, τόσον ἐλεύθερα τὴν γνώμην της !.. Ἀλλὰ τὸ περιεργότερον εἶνε, ὅτι καὶ ὁ κ. Ρισανὲλ δὲν ἐθύμωνε μὲ τὴν νέαν αὐτὴν στάσιν τοῦ εὐπειθοῦς του ἡμίσεως. Ἠρκέσθη νὰ ὑψώσῃ τοὺς ὤμους κ' ἐξηκολούθησε :

— Μόνον στὴν Καζαμπλάνκα, δηλαδὴ μετὰ εἰκοσιπέντε ἡμέρας, βρήκαμε μιὰ νύκτα τὸ γράμμα τοῦ κακούργου, ὁ ὁποῖος ὡρίζε τὸ μέρος ὅπου ἔπρεπε νὰ ὑπάγω, διὰ νὰ πληρώσω τὰ λύτρα τῆς ἀπολυτρώσεώς σας. Κ' ἐφύγαμεν ἀμέσως.

«Ὁ Λουλοὺ καὶ ὁ Τζούλης, ὀπίσω ἀπὸ τὸ ἄλογον τοῦ λοχαγοῦ Ρενάρ...»
(Σελ. 343, στ. α').

«Τρεῖς ἡμέρας ἐταξειδεύσαμεν λαμπρά. Ἐκάμναμεν δεκαπέντε χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα κ' ἐλογάριαζα ὅτι θὰ ἐφθάναμεν ἐγκαιρότατα εἰς τὸ μέρος ποῦ ἤθελεν ὁ κύριος Κατακτητής. Δυστυχῶς, 'ς αὐτὸν τὸν διαβολότοπο, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε βέβαιος γιὰ τίποτε. Ἔξαφνα, μιὰ νύκτα, μόλις κατεσκηνώσαμεν, μιὰ ὁρδὴ ἀγριανθρώπων, — ἀπ' αὐτοὺς τοὺς προκομμένους ἐπαναστάτας, ποῦ προσπαθοῦν τώρα νὰ τοὺς ὑποτάξουν οἱ γενναῖοι μας στρατιῶται, — ἐπέπεσαν ἐναντίον μας. Οἱ Μαροκινοὶ ποῦ μᾶς συνώδευαν, ἔκαμαν στὰ φέμματα πῶς ἀντιστέκονται· ἔπειτα ὅμως παρεδόθησαν· καὶ οἱ ἐπαναστάται μᾶς πῆραν ὅλους αἰχμαλώτους.

«Ὁ κ. Ρισανέλ, ροφῶν τὸν καφέν του καὶ καπνίζων τὴν πίπαν του...» (Σελ. 349, στ. α').

«Ἐπηγαίναμε, χωρίς νὰ ξέρωμε ποῦ. Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι δὲν μᾶς κακομεταχειρίζοντο. Αὐτοὶ δὲν ἤθελαν παρὰ τὰ χρήματά μου καὶ τοὺς ἀνθρώπους μου. Καὶ μοῦ εἶπαν, ὅτι μᾶς ἐπήγαιναν εἰς τὴν Καζαμπλάνκαν.

«Ἀπέξω ἀπ' αὐτὴ τὴν πόλι, καμμιὰ εἰκοσαριὰ χιλιόμετρα, ἀπαντήσαμεν κι' ἄλλα στρατεύματα ἰθαγενῶν, κ' ἐμάθαμεν ὅτι ἐπήγαιναν νὰ ἐκθρανίσουν τὸν Σουλτᾶνον καὶ νὰ σφάξουν ὅλους τοὺς Εὐρωπαίους. Φαντασθῆτε τὴν ἀπόγνωσί μας! Ἡ προθεσμία ποῦ μοῦ ἔδωσεν ὁ Κατακτητὴς εἶχε λήξει, κ' ἐγὼ δὲν εἶχα πληρώσει τὸ συνάλλαγμα! Νὰ μιὰ φοβερὰ «ὑπερημερία», ὅπως λέμε 'μεῖς οἱ ἔμποροι, ποῦ θὰ μοῦ ἐστοίχιζε, ἀντὶ «διαμαρτυρήσεως», τὴ ζωὴ τοῦ παιδιοῦ μου! Εἶχα χάσει καὶ τὴν τελευταία μου ἐλπίδα, ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ Ταντέρτ.

«Ἐδῶ εἴχαν μαζευθῆ καμμιὰ δεκαριὰ «φυλαὶ» τοῦ Ἰσραήλ, σὰν αὐτὴ ποῦ μᾶς εἶχεν αἰχμαλωτίσει. Σὲ λίγο εἶδα μὲ φρίκη, ὅτι ὁ στρατὸς αὐτὸς κατεσκήνωνε καὶ ὡχυρώνετο εἰς τὸ Ταντέρτ, διὰ νὰ πολεμήσῃ τοὺς Γάλλους, ποῦ εἶχαν φθάσῃ εἰς τὴν Καζαμπλάνκαν.

— Ἐξ αἰτίας τῆς ἐπιστολῆς μου! προσέθεσεν ὁ Λουλού.

— Ἀκριβῶς, ἐξ αἰτίας καὶ συνεπείας τῆς ἐπιστολῆς σου, ἐξηκολούθησεν ὁ μπαμπᾶς, καλύπτων τὸν μονογενῆ του μὲ βλέμμα θαυμασμοῦ. Αὐτὴ ἡ ἀπόβασις τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ μᾶς ἔδωσε κάποιαν ἐλπίδα. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐσυλλογιζόμουν, ὅτι οἱ γενναῖοί μας στρατιῶται θὰ τσακίσουν τοὺς Μαροκινοὺς καὶ θὰ μᾶς ἀπελευθερώσουν. Τότε θὰ μπορέσω νὰ εὕρω τὸν Κατακτητήν, ὁ ὁποῖος πιθανὸν νὰ μὴν ἐτόλμησε νὰ ἐκτελέσῃ τὰς ἀπειλάς του.

«Δυστυχῶς, αὐτὸ δὲν ἐγίνετο γρήγορα. Ἀπεναντίας, τὰ στρατεύματα τῶν ἐπαναστατῶν ποῦ ἐγύριζαν εἰς τὸ στρατόπεδον κάθε βράδυ, ἐφώναζαν πῶς ἐνίκησαν τοὺς Γάλλους.

«Πέρασαν ἔτσι μερικὲς ἑβδομάδες. Στὸ διάστημα αὐτὸ παρετήρησα, ὅτι τὸ μαροκινὸν στρατόπεδον δὲν εἶχεν ἀρκετὰ τρόφιμα. Διὰ νὰ μὲ πάρουν λοιπὸν ἀπὸ καλὸ μάτι οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ ποῦ κρατοῦσαν τὴν τύχην μου στὰ χέρια των, τοὺς ἐπρότεινα νὰ ἀναλάβω τὸν «ἐπισιτισμόν» των. Ἐδέχθησαν, καὶ μὲ τὰ χρήματα ποῦ μοῦ ἔμειναν, ἔφερα προμηθείας ἀπὸ τὴν ἀποθήκην μας τοῦ Ἀλγερίου καὶ τὰς μεταπώλησα μὲ κέρδος εἰς τοὺς Μαροκινούς μου.

— Ἀ, ἐννοῶ! ἐφώναξεν ὁ Τζούλης. Ἔτσι ἐξηγοῦνται τὰ κιβώτια μὲ τὸ «Richanel, Maroc».

— Μάλιστα, ὑπέλαβεν ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Εἰς ὀλίγας ἑβδομάδας κατώρθωσα νὰ γίνω ἀπαραίτητος εἰς τοὺς ἡλιθίους αὐτοὺς καΐδες, τοὺς ἀνικάνους νὰ φροντίσουν μόνοι των διὰ τὰ στρατεύματά των. Ὡρκίζοντο πλέον εἰς τὸν ὀμά μου, καὶ ὅπως στὴ Γαλλία, ἔτσι καὶ στὸ Μαρόκο ἤμουν πάλιν «ὁ μέγας ἐδωδιμοπώλης». Καὶ ἡ μητέρα σου, Λουλού, ἐδείχθη ἐπίσης θαυμαστή. Ἵδρυσεν εἰς τὸ στρατόπεδον ἑνατέλειον μαγαζί καὶ ἐπωλοῦσε ἡ ἴδια, πίσω ἀπὸ τὸ παγκάρι της.

«Ὁ στρατὸς αὐτὸς κατεσκήνωνε καὶ ὡχυρώνετο...» (Σελ. 350, στ. α').

— Ὅπως τὸν καιρὸ τοῦ «*Μαρινάτου τόνου*», ἐψιθύρισε μελαγχολικὰ ἡ κυρία Ρισανέλ.

— Ὥστε, μπαμπᾶ, ἠρώτησεν ὁ Λουλού, ἐπωφελήθης ἀπὸ τὸ ταξεῖδί σου, διὰ νὰ ἱδρύσῃς ὑποκαταστήματα στὸ Μαρόκο;

— Ἐννοεῖται! ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Καὶ ἡ δουλειὰ ἐπήγαινε θαυμάσια. Μὲ τὰ κέρδη μου μάλιστα ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἐξαγοράσω τὴν ἐλευθερία μου ἀπὸ ἕνα Καΐδ, ὅταν ἔξαφνα, μιὰ 'μέρα, τὸ στρατόπεδο ἔγεινεν ἄνω-κάτω. Κακό, φωνές: «Οἱ Γάλλοι!.. οἱ Γάλλοι!.. ἔφθασαν οἱ Γάλλοι!..» Φαντασθῆτε τὴ χαρά μας! Οἱ Μαροκινοὶ ἀρπάζουν ὅ,τι μποροῦσε νὰ σηκώσῃ καθένας, καὶ τὸ βάζουν στὴ φευγάλα. Ἤθελαν νὰ πάρουν μαζί των καὶ μᾶς. Φωνάζω, παρακαλῶ, ἱκετεύω, δίνω στὸν Καΐδ ὅ,τι εἶχα καὶ δὲν εἶχα, γιὰ νὰ μὲ ἀφήσῃ στὸ στρατόπεδο. Ὁ κακοῦργος δέχεται, ἀλλὰ διὰ νὰ μὴ κατηγορηθῇ ὡς προδότης ἀπὸ τοὺς ἄλλους, μᾶς δένει καὶ μᾶς καταιβάζει 'ς τὸ κεῖνο τὸ ὑπόγειο, ὅπου, εὐτυχῶς, μᾶς βρήκατε ἀκόμη ζωντανούς.

— Χάρις εἰς τὸ ὄνομα ποῦ εἴδαμεν ἐπάνω 'στὴς κάσσες, προσέθεσεν ὁ Τζούλης.

— Φυσικά, εἶπε ζωηρῶς ὁ ἑκατομμυριοῦχος. Ἐγὼ τὸ ἤξευρα. Δὲν εἶνε ἄλλο στὸν κόσμο ἀπὸ τὴ ρεκλάμα. Στὴ ρεκλάμα χρεωστῶ καὶ τὴν περιουσία μου, καὶ τὴ ζωή μου, καὶ τὸ παιδί μου!

Πιστὸς μέχρι τέλους.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εὑρίσκετο ἡ συνομιλία, ὅταν εἶδαν τὸν στρατηγὸν διευθυνόμενον πρὸς τὰ ἐκεῖ, διὰ νὰ τοὺς κάμῃ τὴν καθημερινήν του ἐπίσκεψιν.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐφαίνετο περιχαρής καὶ, ἀφοῦ ἐχαιρέτησε τὴν κυρίαν Ρισανέλ καὶ ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ μεγάλου ἐδωδιμοπώλου, τοῖς ἀνήγγειλε:

— Σᾶς φέρω πολὺ καλὰς εἰδήσεις. Φαίνεται, ὅτι αἱ φυλαὶ ποῦ κατέχουν τὰ περίχωρα τῆς Καζαμπλάνκας, τὰ ἐχρειάσθησαν. Δυὸ ἀπ' αὐτὰς μᾶς ἔστειλαν πληρεξουσίους διὰ νὰ διαπραγματευθοῦν τοὺς ὅρους τῆς παραδόσεως. Ἡ πολεμικὴ περίοδος, πρὸς τὸ παρόν, τελειώνει καὶ ἀρχίζει ἡ διπλωματική.

— Τότε λοιπόν, εἶπεν ὁ κ. Ρισανέλ, θὰ μπορέσωμε γρήγορα νὰ φύγωμε γιὰ τὴ Γαλλία;

— Ναί· μοῦ ἀνήγγειλαν, ὅτι ἕνα ἐμπορικόν, προστατευόμενον ἀπὸ τὰ θωρηκτά μας, θὰ ἔλθῃ γρήγορα, νὰ πάρῃ ἐπιβάτας διὰ τὴν Μασσαλίαν. *(Ἕπεται συνέχεια)*

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 341)

«Ἡ δὶς Ντερὶκ εἶνε ἑβδομηντατέσσερα ἐτῶν...» (Σελ. 351, στ. α')

— Μπᾶ, μπᾶ; Καὶ τί ἔμαθες; Κάθησε καὶ λέγε.

— Τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος πρόσωπον, ὑπέλαβεν ὁ Ἐρβελίν, ὀνομάζεται Γεώργιος Ντερίκ. Εἶνε περίπου τριάντα ἐτῶν. Τὸ μικρὸν μέγαρον ποῦ κατοικεῖ, δὲν εἶνε δικό του· χρωστᾷ μάλιστα πολλὰ ἐνοίκια. Αὐτὸς ὁ κύριος Ντερὶκ εἶνε ἀπὸ μεγάλη οἰκογένεια. Μοναχογυιός. ἔφαγεν ὅλην τὴν περιουσίαν τῶν γονέων του, οἱ ὁποῖοι ζοῦν τώρα στὴ Βρετάνη καὶ θὰ ἦσαν πάρα πολὺ πτωχοί, ἂν δὲν τοὺς βοηθοῦσε μιὰ γρηὰ ἀδελφὴ τοῦ κ. Ντερὶκ πατρός, πλουσιωτάτη.

— Παρακάτω!

— Ἡ ἀδελφὴ αὐτὴ κατοικεῖ σὲ μιὰ ὡραία βίλλα, κοντὰ στὴ λίμνη τοῦ Ἐγκιέν. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ὁ ἀνεψιός της, ὁ Γεώργιος Ντερίκ, εἶνε χαρτοπαίκτης μανιώδης. Πολλὲς φορὲς προσέτρεξε στὴ θεία του καὶ τὴν κατάφερε νὰ τοῦ δώσῃ μεγάλα ποσά. Ἄλλως τε εἶνε καὶ ὁ μόνος της κληρονόμος. Ἐπιτέλους ὅμως ἡ γηραιὰ δεσποινὶς Ντερὶκ βαρέθηκε νὰ τοῦ δίδῃ αἰωνίως καὶ φαίνεται ὅτι πρὸ ὀλίγων μηνῶν ἔκοψε κάθε σχέσι μαζί του. Τοῦ ἐμήνυσε δέ, ὅτι ὄχι μόνον δὲν θὰ τοῦ ξαναδώσῃ λεπτό, ἀλλὰ καὶ ὅτι, ἂν δὲν διορθωθῇ, θὰ τὸν ἀποκληρώσῃ.

— Πολὺ φρόνιμα! Παρακάτω.

— Νομίζω, κύριε διευθυντά, ὅτι τὰ παρακάτω ἐννοοῦνται εὐκόλως. Κατὰ τὴ γνώμη μου τοὐλάχιστον, αὐτὸς ὁ Γεώργιος Ντερίκ, κατεστραμμένος οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς, χωρὶς χρήματα καὶ χωρὶς συνείδησι, συνεννοήθη μὲ τὴν *συμμορίαν* τοῦ Πλὸκ νὰ δολοφονήσουν τὴ θεία του, διὰ νὰ τὴν κληρονομήσῃ μιὰ ὥρ' ἀρχήτερα.

— Πολὺ πιθανόν, Ἐρβελίν. Ὅλα μπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ περιμένῃ ἀπὸ ἕνα ἐμπαθῆ χαρτοπαίκτην. Πρέπει νὰ πάρωμε τὰ μέτρα μας διὰ νὰ προληφθῇ τὸ νέον αὐτὸ ἔγκλημα. Σοῦ εἶπαν, ὅ τι ἡ γεροντοκόρη Ντερὶκ μένει στὸ Ἐγκιέν;

— Μάλιστα, διαρκῶς. Εἶνε πολὺ ἡλικιωμένη. ἑβδομηντατέσσερα ἐτῶν. Ἔχει δυὸ ὑπηρέτριες, μιὰ γρηὰ καὶ μιὰ νέα, κι' ἕνα κηπουρόν, ὁ ὁποῖος ὅμως τὴν νύκτα δὲν μένει στὴ βίλλα.

— Πρέπει νὰ τὴν εἰδοποιήσουμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ἐγκιέν, αὐτὴν τὴν ἐποχὴ ποῦ εἶνε ἔρημο.

— Οἱ κακοῦργοι θὰ τὴ βροῦν καὶ θὰ τὴ σκοτώσουν ὅπου κι' ἂν πάῃ. Κατὰ τὴ γνώμη μου, ἡ δεσποινὶς Ντερὶκ πρέπει νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Ἐγκιὲν κρυφά· καὶ μάλιστα, πολλὲς ἡμέρες κατόπιν νὰ τὴν βλέπουν στὴ βίλλα της καὶ νὰ νομίζουν ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ ἐκεῖ.

— Τρελλάθηκες, ἀγαπητέ μου Ἐρβελίν; Τ' εἶν' αὐτὰ ποῦ λές; Πῶς μπορεῖ νὰ φύγῃ ἡ δεσποινὶς Ντερὶκ ἀπὸ τὸ Ἐγκιὲν καὶ ὅμως νὰ τὴν βλέπουν ἐκεῖ; Ἐκτὸς ἂν ἐννοῇς νὰ τὴν μιμηθῇς καὶ νὰ τὴν ἀντικατατήσῃς σύ.

— Ὄχι κύριε διευθυντά, θὰ κάμω κάτι ἄλλο, ποῦ μοῦ φαίνεται ἀκόμη καλλίτερο. Ἔχω τὸ σχέδιό μου. Προσκαλέσατε κρυφὰ στὸ γραφεῖό σας τὴν δεσποινίδα Ντερὶκ κ' ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ ἐμποδίσω τὸ ἔγκλημα. Αὐτὴ τὴ φορὰ μάλιστα ἐλπίζω νὰ μὴ μοῦ γλυτώσῃ καὶ ὁ Πλόκ.

(Ἕπεται συνέχεια).

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝΑ ΠΟΙΗΜΑ ΔΙΑ ΤΑ ΔΑΣΗ

Ἀγαπητοί μου,

Σᾶς ἀποστέλλω προχθὲς ἕνα ποίημα διὰ τὰ δάσῃ. Ἀποτελεῖ ἕνα ὕμνον μαζὶ καὶ μίαν ἔκκλησιν, καὶ μοῦ ἐφάνη τόσον ὡραῖον, ὥστε ἐσκέφθην, ὅτι πρῶτα-πρῶτα θὰ ἔπρεπε νὰ τὸ διαβάσουν τὰ παιδιὰ τῆς Διαπλάσεως. Τὸ ἀντέγραψα λοιπὸν καὶ σᾶς τὸ ἐσωκλείω:

Ἐλᾶτ' ἐδῶ μαζί μου μέσ' τὰ δάσῃ.
Ἐλᾶτ' ἐδῶ, στὴν πράσινη τὴν πλάσι,
Μακρυὰ ἀπ' τοῦ κόσμου τὴν πολλὴ βοή.
Ἐλᾶτ' ἐδῶ, νὰ νοιώσετε μιὰ μέρα
Πιὸ καθαρὰ στὰ στήθια τὸν ἀέρα,
Πιὸ ζηλευτὴ νὰ βρῆτε τὴν ζωή,

Ἐλᾶτ' ἐδῶ κάτω ἀπ' τὰ μύρια φύλλα,
Σὲ μυστικῆς ζωῆς ἀνατριχίλα,
Τὸ κάθε δένδρο τόσα θὰ σᾶς πῇ
Μὲ τ' ἀπαλὸ τοῦ ἀνασασμοῦ του μῦρο
Καὶ θὰ ἀντηχήσουν στὴ σκιὰ τριγύρω
Νερῶν τραγούδια κ' ἀηδονιῶν σκοποί.

Ἐλᾶτ' ἐδῶ στὴν πράσινη τὴν πλάσι
Κ' ἐλᾶτε ν' ἀναστήσωμε τὰ δάσῃ!
Ἐκεῖ ποῦ ἡ φάχη τοῦ γυμνοῦ βουνοῦ
Γυμνή, θλιμμένη δείχνει τὴν Ἑλλάδα
Ν' ἀπλώσωμε πανώρια πρασινάδα,
Κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο τ' οὐρανοῦ.

Ποῖος ἔγραψε τοὺς γλυκεῖς κ' ἐνθουσιώδεις αὐτοὺς στίχους; Δὲν εἰξεύρω. Τὸ ποίημα εὑρίσκεται εἰς τὸ τέλος ἑνὸς βιβλιαρίου, τὸ ὁποῖον ἐτύπωσεν ἡ «Φιλοδασικὴ Ἕνωσις», ἡ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης Σοφίας. Εἶπαν λοιπόν, ὅτι εἶνε ἔργον τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Νικολάου, προστάτου ἐπίσης τῆς Ἑταιρείας. Αὐτὸ δὲν εἶνε βέβαιον. Πιθανὸν νὰ τὸ ἔγραψε κι' ἕνας κοινὸς θνητός. Ἀλλὰ τί σημαίνει; Ἀρκεῖ, ὅτι ὁμιλεῖ εἰς τὴν ψυχήν μας, εἰς τὴν καρδιάν μας, ἕνας ποιητὴς καὶ μᾶς καλεῖ εἰς τὸ εὐγενέστερον, τὸ ὡραιότερον ἔργον τοῦ κόσμου: «νὰπλώσωμε πανώρια πρασινάδα κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο τούρανοῦ». Πῶς εἰμποροῦμεν νὰ μὴν ἀκούσωμεν τὴν φωνήν του, νὰ μὴ σπεύσωμεν εἰς τὴν ἔκκλησιν; Ἔμπρὸς λοιπόν! Ὅπου ἡ ράχη τοῦ γυμνοῦ βουνοῦ δείχνει τὴν Ἑλλάδα «γυμνὴ καὶ θλιμμένη», ἂς τρέξωμεν μὲ χαράν, μ' ἐνθουσιασμόν, καὶ ἂς ἀναστήσωμεν ἕνα δάσος!

Ὑπάρχουν τώρα καὶ μερικοὶ ποῦ νομίζουν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς πρέπει νὰ διατηρήσῃ τὴν γυμνότητά της, τὸ φαιὸν ἐκεῖνο ἢ ὑποκίτρινον χρῶμά της, ποῦ τὸ εὑρίσκουν ὡραῖον καὶ χαρακτηριστικόν. Μὴν τοὺς ἀκοῦτε! οἱ ἄλλοι ποῦ ἔχουν τὴν ἰδέαν, ὅτι πρέπει νὰ πρασινίσῃ, ἔχουν καὶ τὸ μεγαλείτερο δίκηο. Τὸ δένδρον εἶνε χαρά, ζωή, ὑγεία, ὡραιότης, πλοῦτος, εὐτυχία. Ὅπου εἰμπορῇ, ἂς ὑπάρχῃ! Καὶ μέσα εἰς τὰς πόλεις, καὶ ἀπέξω εἰς τοὺς λόφους, καὶ παραπέρα εἰς τὰ βουνά... Ἡ χώρα μας πρέπει νὰναδασωθῇ, νὰ πρασινίσῃ, νὰ ἐνδυθῇ, νὰ ἐξωραϊσθῇ, νὰ προσλάβῃ ὄψιν χώρας κατωκημένης ἀπὸ ἀνθρώπους φιλοκάλους καὶ πολιτισμένους. Ὄχι πλέον γυμνότης καὶ θλῖψις. Ἀλλὰ χαρὰ καὶ πρασινάδα — «πανώρια πρασινάδα, κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο τούρανοῦ»....

Ἡ «Φιλοδασικὴ Ἕνωσις», ὑπὸ τὴν ἡγεσίαν τῆς Βασιλίσσης μας, κύτὸν τὸν σκοπὸν ἐπιδιώκει. Ἂς γίνῃ σκοπὸς ὅλων μας! Ὅλοι πρέπει νὰ βοηθήσωμεν διὰ νὰ πραγματοποιηθῇ. Καὶ προπάντων σεῖς οἱ νέοι, τὰ παιδιά, ποῦ ἡ θέσις σας εἶνε εἰς τὴν πρωτοπορείαν τῆς Προόδου. Νὰ γίνετε μέλη τῆς Ἑνώσεως, φίλοι τοῦ Δένδρου, ἐργάται τοῦ Δάσους, καὶ νὰ φανερώσετε ἐμπράκτως τὴν ἀγάπην ποῦ αἰσθάνεσθε — δὲν εἰμπορεῖ νὰ μὴ αἰσθάνεσθε! — πρὸς τὸ *Πράσινον*. Πρέπει νὰ φιερώνετε μέρος τοῦ καιροῦ σας φυτεύοντες ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τῆς Ἑνώσεως καὶ περιποιούμενοι δένδρα, προπάντων δ' ἐμπνέοντες τὴν ἀγάπην σας καὶ πρὸς ἄλλους, ἀδιαφόρους. Πρέπει νὰ φανατισθῆτε διὰ τὴν ἰδέαν, τὴν ὁποίαν προάγει ἡ Βασίλισσά μας. Καὶ νὰ συντελέσετε καὶ σεῖς, ὅσον εἰμπορεῖτε, διὰ νὰπλωθῇ τὸ γρηγορώτερον αὐτὴ πανώρια πρασινάδα κάτω ἀπὸ τὸ γαλάζιο τούρανοῦ»....

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΜΗΤΡΙΚΗ ΠΡΟΡΡΗΣΙΣ ΕΠΑΛΗΘΕΥΟΥΣΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

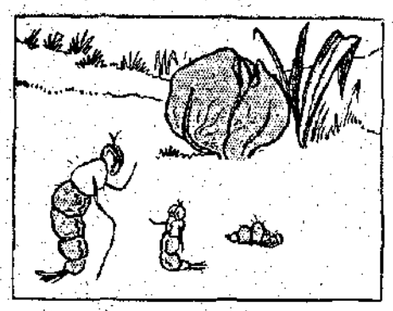

Ἡ μητέρα πρὸς τὸν υἱόν της: — Κακόπαιδο! Ποτὲ δὲν μάκουῦς! Νὰ ἰδῇς ἐσὺ πῶς θὰ καταντήσῃς μιὰ μέρα!..

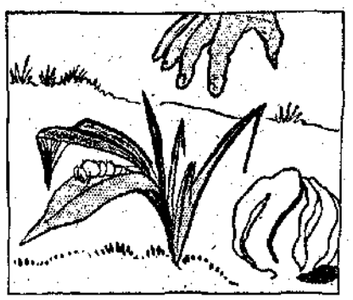

Κι' ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθῃ. Ἐκεῖ ποῦ ρεμπέλευε ἔξω ὁ παρήκοος υἱός, κατέβηκε, σὰν ἀπ' τὸν οὐρανό, μιὰ χερούκλα, τὸν ἄρπαξε καὶ τὸν πέταξε μέσα 's ἕνα καλάθι.

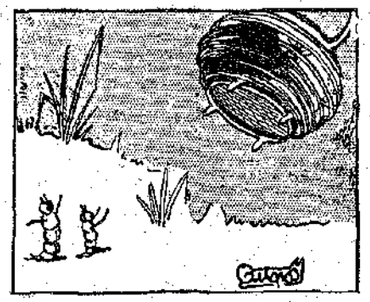

Τώρα τὸν πᾶνε νὰ τὸν κάμουν... γιαχνί.

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΑ ΤΑΞΕΙΔΙΑ (*)

Η ΘΥΕΛΛΑ

Τὸ πρωί, ὅταν θὰ ἔφευγεν ἡ μεγάλη συντροφιά, ἐξυπνήσαμεν ἐνωρὶς ἀπὸ μεγάλον πάταγον. Τὸ σπίτι ἦτον ἀνάστατον, ὅπως τουρκογύφτικον τσαντῆρι λυόμενον ἐν βίᾳ. Ὁ καιρὸς εἶχε χαλάσῃ. Εἶχε σηκωθῆ μελτέμι, μεγάλο καὶ ὁρμητικόν, ποῦ ἔκαμε τὴν μητέρα μου νὰ φοβηθῇ πολύ. Τὸ διάστημα ἦτο μεγάλο, ἡ βάρκα μικρή· ἄφριζε τὸ κῦμα. Ὁ βαρκάρης ἐφώναζε νὰ φύγουν πρὸ τῆς ἀνατολῆς, διότι ἀργότερα ἡ θάλασσα δυναμώνει. Ὁ μπαμπᾶς μου μᾶς ἐφίλησεν ἀπογαιρετῶν καὶ κατέβη τελευταῖος. Μετ' ὀλίγον ἐφάνη ἡ βάρκα φεύγουσα καὶ κλυδωνιζομένη, καὶ οἱ ἐπιβάται χορεύοντες ὅλοι μαζί. Διέκρινα τὸν μπαμπᾶ μου καθισμένον εἰς τὴν πρύμνην, μὲ βγαλμένο καπέλλο, νὰ βαστᾷ τὸν σκαρμὸν δυνατά, διότι ὁ ἄνεμος ἔπνεεν ὁρμητικώτατος, τὸ πανὶ ἀνερρίπιζετο ὑπὸ τὸ βίαιον φύσημα. Ἡ βάρκα ἔτρεχε πρίμα, ἔπλεεν, ἐπέτα ἐπὶ τῶν ἀφρῶν, πότε ὑπερπηδῶσα ἀνδρείως τὸ κῦμα, καὶ πότε κατακρημνιζομένη λοξὰ εἰς τὸ γαλανὸν βάραθρον. Τότε ἠκούοντο αἱ φωναὶ τῶν ταξειδιωτῶν:

«—Ὄχ, ὄχ! μανούλα μου!..» «Αὐτὰ δὲν εἶναι ἀστεῖα!». «Ἔτσι θὰ πάρε ὅλο τὸ δρόμο;».

Ἡ βάρκα ταχέως ἀπεμακρύνθη λευκάζουσα. Ἐπρογευματίσαμεν εἰς τὴν σκιάδα. Κύματα μελτεμιοῦ ἐδέδυζαν γύρῳ ὑπὸ τὴν πόρταν, τὰ παράθυρα, ἐπάνω ἀπὸ τὴν στέγην. Τὸ πέλαγος ὁλόκληρον ἦτο γαλανὴ βουνοστοιχία μὲ κρινώδεις κορυφὰς ἀφροῦ.

Ἀπέναντί μας διήρχοντο διαρκῶς κύματα ἀτίθασσα, σὰν ἵλαι ἱππικοῦ ἐπελαύνουσαι, ἀχαλίνωτοι καὶ ὁρμητικαί. Ἐκατεβήκαμεν εἰς τὸν αἰγιαλόν, ὅπου τὸ νερὸν ἐπλατάγιζε καὶ ἀνήρχετο ἕως τὰ σκαλοπάτια, φέροντες μαζί καὶ ἕνα καλάθι μὲ μαχαίρια καὶ πηρούνια, διὰ νὰ διασκεδάζωμεν πλέοντες. Τὸ καλάθι εἶχε καὶ σπάγον. Εἴχομεν καλὸν παιγνίδι. Ἀρχίσαμεν νὰ τὸ πετῶμεν κατὰ μῆκος τοῦ βράχου, ὅπου εἵμεθα ἡμεῖς καὶ νὰ τὸ ἀνασύρωμεν πάλιν. Αὐτὸ μᾶς διεσκέδασεν ἀρκετὰ μέχρις οὗ ὁ σπάγος, ἐκ φυγῶν ἀπὸ τὰ χέρια μου, τὸ ἐσφενδόνισεν εἰς μέτρου ἀπόστασιν εἰς τὸ μανόμενον κῦμα.

Διὰ πρώτην φορὰν μοῦ ἠγέρθη τότε μία ὀργὴ ἄπειρος ἑνὸς θυμὸς εἰς μάτην ἐναντίον τῆς πανισχύρου Φύσεως, πρὸς τὴν ὁποίαν δὲν ἠμπορροῦσα νὰ κάμω τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον μοῦ ἐβαστοῦσε τὸ ἀντικείμενον ἐπάνω του, μὲ παιγνίδια κιόλα, πότε πλησιάζον καὶ πότε ἀπομακρῦνον ἀπὸ τοὺς βράχους, καὶ τὰ χαλίκια, τὰ ὁποῖα ἐπέταξα, δὲν ἴσχυσαν εἰς τίποτε. Μὲ κατέλαβε μανία βλέποντα καὶ μὴ δυνάμενον νὰ τὸ πόρω. Ἀλλὰ δὲν ἔκαμνα τίποτε, ἤμουν ἀνίκανος, ἀνίκανος! Ἡ τρικυμιώδης θάλασσα, ἡ ὁποία μοῦ τὸ ἀφήρεσε, θά μου τὸ δώσῃ ὅποτε θελήσῃ αὐτή.

Ἐπέστρεψα. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν διήλθομεν ἄσχημα. Ὁ ἄνεμος ἐγίνετο ἀνυπόφορος· πρὸς τὸ βράδυ-βράδυ ἡ θάλασσα «ἔπεσε» καὶ ἡσύχασε καὶ ἐμαύρισε, σημεῖον νέας σφοδρᾶς αὐριανῆς θαλασσοταραχῆς. Ἡ μητέρα μου περίφοβος ἐπῆρε τὸ μπουκαλάκι μὲ τὸ λάδι καὶ ἐγέμισε καὶ ἤναψε τὰ κανδηλάκια τῆς ἐκκλησίας, διὰ νὰ παύσῃ ταχύτερα τὸ μελτέμι καὶ νὰ γίνῃ ὡραῖος καιρός. Ἀλλ' εἴτε ἐπειδὴ ἐπέρασε πλέον ὁ καιρὸς ποῦ ἐγίνοντο θαύματα, εἴτε διότι ὑπῆρχεν ἄλλος φυσικὸς λόγος τὸν ὁποῖον δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν (ἔτσι ἐξηγοῦν ἐν θρησκευτικῇ προκαταλήψεως ὅ,τι ἐξηγούμενον τοὺς φαίνεται παράξενον), μὲ τὸν ἴδιον θυμὸν καὶ τὴν ἰδίαν ὁρμὴν ἐβογγοῦσε τὸ ἄγριον μελτέμι τὸ ἄλλο πρωί, ἔξω ἀπὸ τὸ σιδηρόφρακτον παραθυράκι μας. Ὁ φίλος μου ἐπρότεινε νὰ παίξωμεν φρὸ μπώλ, ἀλλὰ διεκδύκημεν ἀμέσως, διότι ἦτο φόβος νὰ παίξουν μὲ αὐτὸ τὰ κύματα ἀργότερα. Ὁ ἀδελφός μου μᾶς εἰδοποίησεν ὅτι τὸ καλάθι ἐθεάθη εἰς τὰ «προβάτσα», ὅπου τὸ εἶχε σπρώξει ὁ ἄνεμος. Ἐτρέξαμεν νὰ τὸ πάρωμεν, ἐξαιρέσει τοῦ φίλου μου, ἀλλὰ συνοδευόμενοι ἀπὸ ἕνα ἄλλο παιδὶ τῆς ἐν τῷ λόφῳ οἰκογενείας πράγματι, εἰς βραχὺ ὁρμίσκον, ἡ θάλασσα εἶχε φέρει τὸ καλάθι, καὶ ὡς νὰ ἤθελε νὰ παίξῃ πάλιν μαζί μας, τὸ ἀπεμάκρυνε καὶ τὸ ἐπλησίαζεν ἐναλλάξ. Συνεσσωρεύσαμεν μεγάλας πέτρας καὶ τὰς ἐπετάξαμεν 'μπροστά του, ὥστε μᾶς ἔφθασεν· ἀλλ' ὁ καταβαίνων τότε νὰ τὸ πιάσῃ, κατεβρέχετο κάλτσες καὶ παπούτσια ἀπὸ τὴν ῥαγδαίαν ἔκσπασιν γιγαντιαίου κύματος. Πάει τὸ καλάθι. Πάλιν παρεσύρετο εἰς τὴν πρασίνην ἐπιφάνειαν καὶ ἔφευγε μακρὰν μας. Δὲν ἐξαναπῆγα ἐκεῖ· ἐπερίμενα νὰ πιάσῃ «πονέντες», διὰ νὰ τὸ ἐκβράσῃ. «Πονέντες» ὅμως δὲν ἔπιασε· τὸ καλάθι, μαζὶ μὲ ἕνα κουτάλι, ἀπὸ τὰ καλά, θὰ μένουν ἐνθύμια τοῦ διαθερισμοῦ.

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ηὐχαριστούμην πάρα πολὺ πηγαίνων εἰς τὴν μικρὰν ἐκκλησίαν καὶ καθήμενος πολλὴν ὥραν ἐκεῖ. Σχετικῶς πρὸς τὴν ἔξω θύελλαν, ἐκεῖ ἐπεκράτει γαλήνη, θαλπος, ἀπαγεμιά. Πότε-πότε ἔφεγγον καὶ δύο-τρία κεράκια ἀναμμένα, ἢ κανὲν κανδηλάκι ἐρυθρόν. — Δεξιᾷ ἐν δενδρύλλιον ἄφυλλον καὶ καχεκτικόν, ἔκυπτε καὶ ἐλύγιζε καὶ ἀνωρθώνετο ὡς τρελλὸν ὑπὸ τὴν ὠθησιν, τὴν ἔλξιν, τὴν πίεσιν τοῦ ἀνέμου, κύπτον πότε-πότε, ὡς νὰ ἐχαιρέτα, καὶ ἐγγίζον τὸν ὑελοπίνακα τοῦ ναϊδρίου εἰς τὸν βίαιόν του χορόν. Ἀριστερᾷ, ἀπὸ τὸ παράθυρον, ὁ αἰγιαλός, πράσινος, ἀφρισμένος, κυματώδης· ἡ βάρκα του Μπαλαλᾶ, ἡ προσορμισμένη ἐκεῖ, πηγαινοήρχετο, παρεσύρετο ἀπὸ κανὲν κῦμα εἰς τὰ βράχια, μὲ κίνδυνον νὰ συντριφθῇ, καὶ πάλιν ἀφηρπάζετο μὲ διπλασίαν δύναμιν. Καὶ ἐν τῷ μέσῳ, γαλήνιος ὁ ναΐσκος καὶ σιωπηλός, ὡς νὰ ἐτελεῖτο ἐντός του μυστική λειτουργία, ἱεροτελεσία ἀόρατος καὶ κρυφή, ὅπου ἐθυμίαζαν μίαν εὐωδίαν ἄγνωστον, τὴν εὐωδίαν τῆς ἁπλότητος, τῆς ἡσυχίας, τῆς γαλήνης. Ἐφαίνετο ν' ἀνῆκε ἀλλοῦ που, καὶ ὄχι ἐδῶ· εἰς νηνεμίαν ἀτάραχτον, φωτιζομένην ἀπὸ ζωογόνον καὶ θερμὸν ἥλιον.

Μίαν νύκτα ἦλθεν ἀπὸ τὴν πόλιν μας ὁ μπαμπᾶς μου μὲ ἕνα φίλον του καὶ ἔφεραν τρόφιμα, τὰ ὁποῖα εἶχαν σωθῇ· ἡ διαλείψασα θύελλα τοὺς ἔκαμε νὰ ἐπιχειρήσουν αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, φέροντες, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, ὁλόκληρην κόφαν ἐφοδιοπομπῶν. Ἀμέσως τὴν ἄλλην πρωΐαν ἔφυγαν, καὶ πάλιν ἡ φουρτοῦνα ἤρχισε. Περὶ λύχνων ἀφᾶς τὸ κῦμα «ἔπεφτε», ὁ ἄνεμος ἐκόπαζε· διὰ ν' ἀναλάβουν-ἔλεγες-νέας δυνάμεις. Ἠκούομεν κάτω τὴν θάλασσαν νὰ θραύεται «στὰ κούφια» μελανὴ καὶ σκυθρωπὴ καὶ παγερά. Τὴν πρωΐαν ἡ συναυλία ἤρχιζεν· ἡ μεσημβρία τῆς ἔδιδε τὴν μεγίστην ἔντασιν· οἱ ἀλλεπάλληλοι πλαταγισμοί, ἐκσπῶντες εἰς παλλεύκους ἀφρούς, καὶ τὸ φύσημα τοῦ ἀνέμου, ἠνώνοντο εἰς ἦχον ἄγριον καὶ βροντώδη. Ἔλαμπεν ὁ ἥλιος εἰς τὸ στερέωμα. —Τοιαύτην ὥραν κάποτε—ὅταν ἡ τρικυμία ἦτο «φωτιά», ἡ βάρκα τοῦ Νικολάκη «ἔκαμε πανί» καὶ ἀπέπλευσε. Καὶ αὐτός, συνειθισμένος, ἀτάραχος καὶ γαλήνιος, ἐμπρὸς εἰς τὰ βουνὰ κύματα, τὰ ἐκσφενδονίζοντα καὶ ἀνατινάσσοντα τὴν βάρκα του, ἐρρόφα ἐκείνην τὴν ὥραν νερὸν ἀπὸ ἕνα στάμνακι. — Ὁ περιφρονῶν τὸν κίνδυνον ἡρωϊσμός, ὁ φέρων δάκρυα θαυμασμοῦ, ἀξίζει νὰ ὁμολογηθῇ ὡς κάτι τί μέγα!

Ὁ καλόγερος, θυμάζων τὸ θέαμα πρὸ τοῦ κατωφλίου του, μᾶς ἔλεγε: «Πηγαίνετε νὰ βουλώσετε τὴν τρύπα, ποῦ βγαίνει!» «Ἄμ' ποῦ εἶναι;» «Χμ, ξέρω κι' ἐγώ;» — Τέλος πάντων ἡ θύελλα ἐκείνη ἡ καλοκαιρινή, ὑπὸ καταυγάζοντα ἥλιον, μοῦ ἔδωσεν ἕνα θαυμάσιον ὅραμα, μίαν θεσπεσίαν ἀπόλαυσιν, μίαν ἄφθαστον γοητείαν, τὴν ὁποίαν θὰ διατηρήσω ἀλησμόνητον...

Μίαν μεσημβρίαν, καθ' ἣν ἡ θάλασσα εἶχεν ἡμερώσῃ ὀλίγον, ὡς διαλείπων πυρετός, διεκρίναμεν δύο ἐρχομένους λέμβους, ἡ μία τοῦ Τρόκλα καὶ ἡ ἄλλη τοῦ Μπαλαλᾶ.

(Ἕπεται τὸ τέλος) ***Τέλλος Ἄγρας***

(*) Ἀπὸ τὰ «Καλοκαιρινὰ ταξείδια» τοῦ *Τέλλου Ἄγρα*, τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσις διεκόπη ἐλλείψει χώρου τὸν Αὔγουστον, — ἴδε φύλλον 350ν, — τώρα ποῦ ἐπανελήφθη ἡ ὀκταετὴς ἔκδοσις, θὰ δημοσιευθῇ εἰς δύο συνεχείας καὶ αὐτὸ τὸ ὡραῖον κεφάλαιον. — Σ. τ. Δ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Περίεργος στιγματισμὸς

Ὁ Ἰνδὸς αὐτὸς εἶνε ἁλιεύς. Αὐτὸ φαίνεται ἀπὸ τὸν στιγματισμὸν τοῦ προσώπου του, ὁ ὁποῖος εἰς μὲν τὸ μέτωπον παριστάνει δίκτυ, εἰς δὲ τὸν πώγωνα ἐν εἶδος κώπης.

Τὸ ζεστότερον ἔνδυμα

Εἰς τὸ Θιβέτ, ὅπου κάμνει πάρα πολὺ κρῦο, οἱ κάτοικοι φοροῦν εἰς τὴν μέσην των ἓν εἶδος *φουρνέλου*, εἰς τὸ ὁποῖον βάζουν ἀναμμένα κάρβουνα, διὰ νὰ ζεσταίνωνται εἰς τὸν δρόλον. Εἶνε ὁμολογουμένως, τὸ ζεστότερον ἔνδυμα.

Μέτρον διὰ τὰ παιδιὰ

Πρὸς ἀποφυγὴν φιλονεικειῶν περὶ τοῦ ἂν πρέπῃ ἢ ὄχι ἕνα παιδὶ νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον εἰσιτήριον, εἰς πολλὰ τραμ τῆς Ἀμερικῆς ὑπάρχει τὸ λεγόμενον «fare mark». [Εἶνε ἕνα σημάδι εἰς τὴν θύραν. Τὸ παιδὶ τοποθετεῖται ἐκεῖ ὄρθιον, διὰ νὰ μετρηθῇ· καὶ ἂν τὸ κεφάλι του ὑπερβαίνῃ τὸ σημάδι, ὀφείλει νὰ πληρώσῃ ὁλόκληρον εἰσιτήριον, οἱανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχῃ.

Παλαιὰ μαγικὴ εἰκών

Ἰδοὺ μία «Μαγικὴ Εἰκών» ἐκ χαλκογραφίας τοῦ ΙΗ' αἰῶνος. Παριστᾷ, ὡς βλέπετε, ποντίκια καὶ στάχυα. Ἂν προσέξετε ὅμως καλλίτερα, θὰ ἰδῆτε καὶ μίαν γυναικείαν μορφήν, ἐν κατατομῇ, διαγραφομένην καθαρώτατα. Τὴν σχηματίζει ὁ πρὸς τὰ κάτω ποντικός· τὸ μάτι του εἶνε καὶ μάτι τῆς γυναικός. Τὰ ἄλλα τὰ βλέπετε μόνοι σας.

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶνε ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Αἱματωμένο Ξίφος

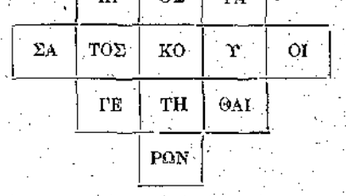

Νὰ συνφμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα πέντε ὀρέων τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος.

β'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήνου

Je suis ce qu'on peut acheter
Et que l'on ne saurait prêter;
Ce que l'on se plaît à tourmenter
Ce qu'on vondrait toujours porter
Et que le temps fait regretter.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δικαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

α') Γαλλία, Γερμανία, Βέλγιον, Ρωσσία, Αὐστρία.— β') J'ai couché sous des orangers. (g couché - sous des o rangés).

δε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομ. τοῦ, Κεφ. Β

ΤΟ ΔΕΝΔΡΟΝ ΜΟΥ

Μοῦ ἀρέσει νὰ περιπατῶ εἰς τὸ πίσω μέρος τοῦ φρουρίου μὲ τὰ πολλὰ δένδρα, ποῦ καθρεφτίζονται στὰ διαυγῆ νερὰ τῆς λίμνης μας.

Ἀπ' ὅλα τὰ δένδρα πιὸ πολὺ μοῦ ἀρέσε ἕνα γέρικο πλατάνι, ἐντελῶς εἰς τὴν ἄκρη, ποῦ τὸ φιλεῖ τὸ ἥσυχο κῦμα μὲ τὸ ἁπαλὸ σβύσιμό του.

Κάτω ἀπὸ τὰ πάνδροσα φυλλώματά του, ποῦ ἁπλώνουν παντοῦ τὴν πράσινην χαράν των, κάθημαι καὶ ἀπολαμβάνω τὴν ἤρεμη ἐμορφιὰ ποῦ ξετυλίγεται μπροστά μου.

Ἀλήθεια ἔχει ὡραίαν θέαν. Ἀπέναντί μου διακρίνεται τὸ γραφικό μας νησάκι μὲ τὰ κυπαρίσσια του, μὲ τὲς ῥοδοδάφνες ποῦ φαίνονται σὰν νυφοῦλες στολισμένες. Γύρω-γύρω τὰ καλάμια φουντωμένα ἀποτελοῦν ἕνα καταπράσινο διάδημα.

Μιὰ βαρκούλα γλυστρᾷ ἁπαλὰ ἁπαλὰ ἐπάνω στὰ ἥσυχα νερὰ τῆς λίμνης. μὲ τὸ ἄσπρο της πανάκι.

Τώρα πιὰ ὁ ἥλιος γέρνει πρὸς τὴ δύσι του καὶ τοὺς δίνει ἕνα μεθυστικὸ ῥὸζ χρῶμα, ἡ δὲ βαρκοῦλα προχωρεῖ ὁλοένα καὶ δὲν διακρίνω πιὰ τὴ κομψή της σιλουέτα.

Ροδοδάφνη

ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ἀνταμώθηκαν σ' ἕνα παρασόκακο ἐκεῖνο μπακαλάκι μὲ μιὰ ποδιὰ μακρύτερη ἀπ' τὸ μπόϊ του, δύο παπούτσια παράταιρα, μιὰ κάσσα στὸν ὦμο καὶ σφύριγμα στὰ χείλη. Τὸ ἄλλο μανάβης μὲ τὰ ἴδια συστατικά. Κυττάχτηκαν ἀπὸ πάνω ὡς κάτω σὰν παληοὶ ἐχθροί.

— Τί γίνεσαι ρέ;

— Τριάντα, τριάντα....

Κι' ἔδωκε τὸ μπακαλάκι τρεῖς μουτζιὲς στὸ φίλο του, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ νὰ καταλάβῃ ὅτι τὸ ἑβδομαδιάτικο γίνηκε τριάντα γρόσια.

— Καὶ τὸ ξύλο χώρια.

— Ἂς ἔρτῃ νὰ κτυπήσῃ ἂν τὸν πάῃ.

— Ναὶ γιαυτὸ ταὐτιά σου κοκκίνισαν σὰν τὸ παντζάρι.

— Ἂν εἶσαι σὺ μαθημένος, ἀλλάζει.

— Ἐγὼ.... Χμ. Βρὲ ἐγὼ ξεκάνω ὅλα τὰ φροῦτα ἀπὸ τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ καὶ δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του νὰ βγάλῃ μιλιά. Γιατί ξέρει ὕστερα. Νά! χιλιάδες μὲ παρακαλοῦν νὰ μὲ πάρουνε.

— Ἀμ' ἐγὼ πάλι; Τὸ φορτιό μου καμμιὰ φορὰ δὲν τὸ πάω ἀκέραιο.

— Λόγια. Ἂν δὲν διῶ, δὲν πιστεύω. Φάγε τώρα τίποτε, ἂν σὲ πάῃ.

— Νὰ δώκω κι' ἐσένα ἂν θέλῃς.

Καὶ τὸ μπακαλάκι ἔχωσε τὰ χέρια του σ' ἕνα πακέτο ἄσπρο τυρί.

— Βγάλε καὶ σὺ ἂν μπορῇς.

Ἔβγαλε κι' ὁ μανάβης μιὰ φοῦχτα ῥαζακιὲς σταφίδες, κάθισαν σὲ μιὰ πόρτα κι' ἄρχισαν νὰ τρῶνε.

— Σιγὰ ρέ, καὶ τὰ χέρια σου θὰ φᾷς;

Τί διάβολο, δὲν σὲ ταΐζει ὁ μάστορής σου;

Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ χόρτασαν κ' οἱ δύο, ἀπεφάσισαν νὰ πᾶνε τὰ φορτιὰ στὸ μέρος τους.

Ἔρριξαν μιὰ ματιὰ στὴς κάσσες τους:

— Σὰν δαγκαμένο μοιάζει, βρέ, τὸ τυρί.

— Ἀμ' ἔλα νὰ ἰδῇς τὴς σταφίδες, στὸν πάτο βρίσκονται.

— Ἀνάθεμά σε, ποῦ ἦταν νὰ σὲ βρῶ!

— Ποιὸς ποιόνα, βρέ;

Ἦρθαν στὰ χέρια, δάρθηκαν, ἄνοιξαν ἡ μύτες τους, ἐνῷ ἕνας σκύλος ἔτρωγε τὸ τυρὶ καὶ δύο τρεῖς μόρτιδες ἀποτελείωναν τὴς σταφίδες.

Τὸ πάλεμα ἐτελείωσε, σκούπισαν τὰ αἵματα, καὶ σὰν νὰ μὴν εἶχε γίνει τίποτε, ἄρχισαν πάλι τὴν κουβέντα τους.

— Τώρα τί θὰ πῇς, βρέ;

— Ξέρω κι' ἐγώ.... Ἔλα σὺ στὸν δικό μου νὰ μαρτυρήσῃς ποῦ μὲ τἄρπαξε ὁ σκύλος, νἄρτω καὶ ἐγὼ στὸν δικό σου.

Καὶ πιαστήκανε χέρι μὲ χέρι καὶ πῆραν τὸ δρόμο τους, σφυρίζοντας ἕνα πεταχτὸ τραγούδι.

Ἀραπίνα

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ

ΔΕΝΔΡΑ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ

Τὰ δένδρα τὰ ὑπερήφανα
ἀπ' τὴν ὁρμὴ τ' ἀγέρα,
θλιμμένα γέρνουνε στὴ γῆ,
Τὴ μαύρη τους μητέρα.

Κ' ἐκείνη πάλι μὲ στοργὴ
σφικτὰ λὲς τἀγκαλιάζει·
Μὰ ὁ ἄσπλαγχνος ὁ ἄνεμος
Τὰ φύλλα τους ἁρπάζει!

Κι' αὐτὰ πετοῦν ὁλόγυρα.
Νομίζεις πῶς χορεύουν,
τρελλὰ καὶ μανιασμένα,

Ἑστὸ δένδρο νὰ γυρίσουνε
— ἄχ! — μάτσια γυρεύουν!
Ἑστὸ χῶμα 'ναι θαμμένα!...

Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες

Η ΕΥΧΗ

Καθισμένη στὴν ταράτσα, θαυμάζω τὴν ὀμορφιὰ τῆς φύσεως. Εἶναι νύκτα· ἡ θάλασσα ἁπλώνεται κοντά μου γαλήνια. Σιωπὴ βασιλεύει, καὶ μόνο κάπου-κάπου ὁ ῥυθμικὸς κρότος τῶν κουπιῶν μιᾶς βάρκας ποῦ περνᾷ, διακόπτει τὴν νυκτερινὴ ἡσυχία.

Στὸν οὐρανὸ ἐπάνω ξαστεριά. Τί θαυμάσιον θέαμα. Κυττάζω τὴν ἐπάνω καὶ τὴν κάτω ὀμορφιὰ καὶ δὲν ξεύρω ποιὰ νὰ προτιμήσω.— Ἔξαφνα βλέπω ἕνα διάττοντα ἀστέρα καὶ μιὰ σκέψι μοῦ ἔρχεται σὰν ἀστραπή. «Κάτι νὰ εὐχηθῶ καὶ θ' ἀληθέψῃ».

Τί νὰ εὐχηθῶ; τί; ἀπ' τὴν καρδιά μου ἦλθε στὰ χείλια μου μιὰ εὐχή. Καὶ πρὶν ἀκόμη ἐξαφανισθῇ τὸ ἄστρο, ἐπρόφθασα νὰ ψιθυρίσω: «Τοῦ χρόνου, Θεέ μου, τοῦ χρόνου νἆν' Ἑλλὸς ἐδῶ πέρα!»

(Πόλι) *Βαλκανικὴ Συμμαχία*

ΜΙΑ ΘΑΛΑΣΣΙΝΗ ΒΡΑΔΥΑ

Ἡ βάρκα σιγὰ-σιγὰ γλυστρᾷ στὰ γαλανὰ τῆς θάλασσας νερά, ποῦ μοιάζει σὰν καθρέφτης. Ἡ νύχτα ἅπλωσε τὸν μαῦρο πέπλο της τὸν διαμαντόπλεχτο ἀπ' τἀστέρια ποῦ λαμποκοποῦνε στὸν οὐράνιο θόλο. Τὸ κῦμα μουρμουρίζει τὸν γλυκὸ σκοπό του, καὶ τὰ κουπιὰ τῆς βάρκας μας μὲ τὸν ῥυθμικό τους χρόνο σὰν νὰ τὸ σεκοντάρουν.

Τὰ μανδολῖνα κι' ἡ κιθάρες ἀρχίζουν νὰ παίζουν μὲ ἁρμονία, μὲ χάρι. Σιγά-σιγὰ ξεχνῶ ποῦ βρίσκομαι. Τὰ ὄργανα πότε μὲ παίρνουν ψηλὰ-ψηλὰ ὡς τὰ σύννεφα, πότε μὲ φέρνουν πάλι χαμηλά, πότε μὲ χάνουν νὰ θέλω νὰ γύρω καὶ νὰ κοιμηθῶ ἁπαλὰ-ἁπαλὰ σὲ στρῶμα ἀπὸ τριαντάφυλλα, καὶ πότε πάλι νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ τραγουδήσω....

Κι' ἀπὸ κάτω τὸ ἀργυρὸ φεγγάρι φωτίζει τὰ ἥσυχα νερὰ καὶ σχηματίζει μέσ' τὴ θάλασσα σχήματα ἀκανόνιστα, ἀσημένια καὶ γυαλιστερά...

Πανελλήνιος Πόθος

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΜ

Κυρία ἐρωτᾷ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς καθημένην ἐπαρχιώτιδα:

— Πῶς ὀνομάζεται ἡ μικρά σας;

— Πέρδικα.

— Καὶ τὸ ἄλλο σας κοριτσάκι;

— Παγώνα.

— Μπᾶ! καὶ ὁ υἱός σας;

— Λέων.

— Περίεργον· καὶ σεῖς πῶς ὀνομάζεσθε, κυρία;

— Δελφίνα.

— Νοστιμώτατον καὶ τὸ ἐπίθετόν σας;

— Κροκοδείλου.

— Μά, εὐλογημένη, σωστὸ θηριοτροφεῖον!!!

Μυστηριώδης Σταμπούλ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Πόσα δάκτυλα, Λιολιό, ἔχεις σὲ κάθε χέρι;

— Πέντε.

— Καὶ στὰ δυὸ χέρια μαζί;

— Δέκα!

— Ἀμ ἂν εἶχες τέσσερα χέρια;...

Καὶ ὁ Λιολιὸς θριαμβευτικά:

— Τότε θὰ ἤμουν μαϊμοῦ!!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δοξασμένου Ρήγα

***

Εἰς τὸ Σχολεῖον.

— Λοιπόν, Πετράκη, ἐκτὸς τοῦ ὀξυγόνου, τί ἄλλο περιέχει ὁ ἀήρ;

— Καὶ πτηνά, δάσκαλε!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέου Βουλγαροκτόνου

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ

Δῶρον Δραχμῶν 3 ἕως 52,50

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι συνδρομηταὶ εἰς τὴν «Διάπλασιν» διὰ τὸ 1915 πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., καθὼς καὶ οἱ ἀνανεοῦντες πρὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου ἐ. ἔ., τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1915, ἔχουν τὸ προνόμιον νἀγοράσουν τοὺς τόμους τῆς «Διαπλάσεως» τῶν ἐτῶν 1899 ἕως 1905, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 7, ἀντὶ δρ. 4 μόνον (καὶ χρυσόδετον ἀντὶ δραχ 7), τοὺς δὲ τόμους τῶν ἐτῶν 1906 ἕως 1914, ὅλους μαζὶ ἢ χωριστὰ ἕνα ἕκαστον, τιμώμενον ἀρχικῶς δραχ. 8, ἀντὶ δρ. 4,50 μόνον (καὶ χρυσόδ. ἀντὶ δρ. 7,50)

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

Τὰ πρὸς τοῦτο διατιθέμενα ἀντίτυπα εἶνε 50 ἐξ ἑκάστου τόμου, δηλαδὴ τόμοι ἐν ὅλῳ 800, τοὺς ὁποίους θἀγοράσουν ὅσοι προλάβουν νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ προνομίου πρὶν ἐξαντληθοῦν.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1913

Μὲ τὴν πολύτιμον βοήθειαν τῶν Στατιστικῶν, ποῦ μοῦ ἔστειλαν διάφοροι φίλοι μου,—περὶ τῶν ὁποίων κατωτέρω,—ἐξήλεγξα τὰς Σημειώσεις τῶν Εὐσήμων τοῦ 1913 καὶ ἀπονέμω σήμερον τὰ Βραβεῖα ὡς ἑξῆς:

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀναγέννησις τοῦ 21*** ἔλαβεν ἐν ὅλῳ Εὔσημα 134. (ἤτοι 6 εἰς τὸν Διαγ. τῶν Λευκῶν Λέξεων μὲ τὸ ἄνω ψευδώνυμον, καὶ 128 εἰς τὸν Διαγ. Ξεσπαθώματος μὲ τὸ ψευδώνυμον «Σύλλογος Νίκη».)

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, 123. — *Μέλλων Ἐφευρέτης*, 117.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: *Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, 116. — *Φάων*, 110.

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἕνα Χιωτάκι*, 100. — *Τέλλος Ἄγρας*, 100. — *Νέλλι*, 93. — *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 91. — *Ἀργυρῆ Α. Σπουργίτου*, 87. — *Ἡρωϊκὴ Σάμος*, 77. — *Ἥρωϊς τοῦ 21*, 70.— *Μανιώδης Ταξειδιώτισσα*, 68. — *Δοξασμένο 1912*, 66. — *Ἥρως τῆς Αὔριον*, 66. — *Μεγάλη Ἑλλάς*, 65. — *Νησιωτοπούλα* 62. — *Γαλήνη*, 62. — *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἵμου*, 57. — *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, 57. — *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, 52. — *Ποιμενικὴ Φλογέρα*, 51. — *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, 51. — *Τελέσιλλα*, 50.

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, 46. — *Ἐν τούτῳ Νίκα*, 45. — *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος* 45. — *Δωδωναῖος*, 44. — *Πουπουλένια*, 43. — *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου*, 40. — *Πουλάκι Ξένο*, 33. — *Δαφνοστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, 33. — *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 32. — *Ἀτρόμητος Σουφραζέττα*, 31. — *Ἀστὴρ τῆς Ἐλευθερίας*, 29. — *Μαρουδιὼ Χρ. Σουβαλτζῆ*, 29. — *Ζηλωτὴς τοῦ Δημοσθένους*, 27. — *Ἑλληνικὴ Σημαία*, 25. — *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, 23. — *Ξανθὴ Πουπέ*, 20.

Οἱ λαβόντες κάτω τῶν 20 δὲν ἀναγράφονται διότι εἶνε πολλοί. Ἐπίσης δὲν ἀναφέρονται ὅσοι δὲν ἔστειλαν Σημείωσιν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1913 ἢ ἔστειλαν καὶ δὲν ἐλήφθη. (Ὁπωσδήποτε, αὐτή, δὲν εἶνε ἡ περίπτωσις κανενὸς ἐκ τῶν ἐχόντων Εὔσημα διὰ Βραβεῖον. Ἐκ τῶν ἐχόντων Εὔσημα δι' Ἔπαινον, δὲν μοῦ ἔστειλαν Σημειώσεις οἱ: *Σημαία τοῦ Ἀβέρωφ, Συλφίς, Συριανὴ Αὔρα, Ρόδου Μοσχοβόλημα, Βαλκανικὴ Συμμαχία*, καὶ ἄλλοι. Διατί ἄρα γε;)

Γενικὰς καὶ ἀκριβεστάτας Στατιστικὰς τῶν Εὐσήμων τοῦ 1913, μοῦ ἔστειλαν οἱ ἑξῆς: *Γαλήνη, Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἕνα Χιωτάκι, Αἴγλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ, Ὁ Νικητής, Μέλλων Ἐφευρέτης* καὶ *Φάων*. Ἀπονέμω 20Ε εἰς ἕκαστον, μετὰ τῶν εὐχαριστιῶν μου.

Συγχαίρω τοὺς βραβευθέντας καὶ περιμένω νὰ ζητήσουν τὰ βραβεῖά των κατὰ τὸν Ὁδηγόν

Η. ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 3ην Νοεμβρίου 1914.

ΤΟ ΑΘΡΟΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ ἀπονέμεται σήμερον μετὰ τῶν συγχαρητηρίων μου εἰς τὸν ἐν Χίῳ φίλον μου ***Λεωνίδαν Κ. Κυλαγκίτσην***, ὁ ὁποῖος, διαγωνιζόμενος ἀπὸ τοῦ 1910 μέχρι σήμερον ὑπὸ τὰ ψευδώνυμα *Ἑλληνικὸν Ξίφος, Ἕνα Χιωτάκι* καὶ *Λατρευτὴ Κυανόλευκος*, ἔλαβεν εἰς 24 διαφόρους Διαγωνισμοὺς Βραβεῖα καὶ Ἐπαίνους δίδοντα ἄθροισμα τὴν μονάδα. [Ἴδε Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ. ϛ', § 6, 7, 8]. Ἡ σημείωσις ποῦ μοῦ ἔστειλεν ἀκριβεστάτη. Ἂς ζητήσῃ ὅθεν τοὺς Τόμους ποῦ θέλει διὰ τὸ βραβεῖον καὶ ἂς μοῦ στείλῃ τὴν φωτογραφίαν του πρὸς δημοσίευσιν.

Υἱὲ τῆς Σεμέλης, μὲ χαρὰν ἐδιάβασα γράμμα σου, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Ὁ Ἀνανίας, ὁ ψυχογυιός μου...μὰ κ' ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τώρα ποῦ εὑρίσκεται καὶ τί σκοπούς ἔχει. Ἔχασα τὰ ἴχνη του πρὸ μηνῶν, καὶ πολὺ φοβοῦμαι μὴν ἐπῆγε στὴ Γαλλία νὰ καταταχθῇ ἐθελοντὴς εἰς τὴν λεγεῶνα τῶν ξένων. Τὸ ἄλλο ποῦ μοῦ γράφεις, δὲν γίνεται δυστυχῶς, διότι ἡ ἀξία τῶν Βραβείων κανονίζεται μὲ τὰς τιμὰς τοῦ Τιμοκαταλόγου καὶ ὄχι μὲ τὰς τιμὰς τοῦ Προνομίου. Ἂς τὸ ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι ποῦ ἀνακατεύουν τοὺς τόμους τῶν βραβείων των μὲ τὸ Προνόμιον.

Βαλκανικὴ Συμμαχία, δὲν εἶχα τὴν παραμικρὰ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ σιωπή σου προήρχετο ἀπὸ ἀσχολίας. Ἐσὺ νὰ παύσῃς νὰ μἀγαπᾷς; Μὰ θὰ χαλάσῃ πρῶτα ὁ κόσμος...Πραγματικῶς, ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἔχει πολλὰ ὡραῖα ἔργα, τὰ ὁποῖα ὀλίγοι μόνον γνωρίζουν. Καὶ μία ἀπὸ τὰς αἰτίας εἶνε αὐτὸ ποῦ λέγεις, ὅτι οἱ περισσότεροι ποῦ ἐμάνθαναν μίαν ξένην γλῶσσαν, ἐμάνθαναν συγχρόνως νὰ περιφρονοῦν τὴν ἰδικήν μας καὶ τὰ εἰς αὐτὴν γραφόμενα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶνε, ὅτι ἡ ξενομανία αὐτὴ ὁλονὲν ὀλιγοστεύει καὶ ὅτι ἡ νεοελληνικὴ φιλολογία ἀποκτᾷ ὁλονὲν περισσοτέρους θιασώτας.

Ἐλπίζω, *Ναυτοπούλα*, ὅτι δὲν θὰ «ξανακαταφέρῃς» ἄλλη φορὰ νὰ περάσουν τρεῖς μῆνες χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ δι' ὅσα γράφεις, καὶ μοῦ εἶπεν, ὅτι σκοπεύει νὰ σᾶς γράψῃ κάποτε, ἂν εἶνε... μὲ τοὺς Γερμανοὺς ἢ μὲ τοὺς Συμμάχους. Φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ θέμα σᾶς ἐνδιαφέρει πολύ, ἔ;

Ὄχι, *Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος*, τόσον σοβαρὰ πράγματα δὲν εἶνε διὰ τὴν Σελίδα Συνεργασίας. Ἐπιτέλους τὰ κλασικὰ τὰ διαβάζουν τὰ παιδιὰ καὶ εἰς τὸ σχολεῖον. Προτίμησε νὰ μεταφράσῃς τίποτε νεώτερον. Χαίρω πολὺ ποῦ θὰ ἔλθῃς στὰς Ἀθήνας. Ναί, ἀφοῦ αἱ μικρότεραι ἀδελφαί σου ἔχουν τετοίας ἀξιώσεις, πρέπει νὰ ὑποχωρήσῃς. Ἄλλως τε δὲν σημαίνει εἰς ποίας τὸ ὄνομα θὰ στέλλεται τὸ φύλλον· μήπως καὶ σύ, μὲ τὸ ψευδώνυμόν σου, δὲν θὰ ἔχῃς τὰ ἴδια δικαιώματα;

Πώ, πώ, τί θὰ ἐγίνετο, *Ξενητεμένη Ἑλληνοπούλα*, ἂν σᾶς ἄφιναν ἡ δασκάλες σας νὰ πιασθῆτε μὲ ὅλες αὐτὲς τῆς Βουλγάρες!.. Δὲν ἀφίνετε τοὐλάχιστον νὰ κηρυχθῇ πρῶτα ὁ πόλεμος;.. Βλέπω ὅμως, ὅτι πιάνεσαι καὶ μὲ τὴν ἀδελφήν σου, ὅταν ἔρχεται τὸ φυλλάδιον καὶ καθεμία σας θέλῃ νὰ τὸ πρωτοδιαβάσῃ. Ἂς εἶνε· ἔτσι γίνεται εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ σπίτια, ὅπου εἶνε πολλὰ παιδιὰ καὶ ἕνα μόνον φυλλάδιον. Ἐγὼ ὅμως νομίζω, ὅτι οἱ μικρότεροι πρέπει νὰ ὑποχωροῦν πρὸ τῶν μεγαλειτέρων.

Τέλλε Ἄγρα, δὲν εἶπα νὰ μὴ γράφῃς ὅσα σκέπτεσαι καὶ αἰσθάνεσαι, ὅσα τελοσπάντων ***πρέπει*** νὰ γράψῃς, ἀλλὰ νὰ τὰ γράφῃς συντομώτερα. Ἐπιτέλους εἶνε μία *τέχνη* καὶ αὐτό, νὰ ἐκφράζῃ κανεὶς μὲ ὀλίγα λόγια πολλὰ πράγματα. Κ' ἕνας ποῦ θέλει νὰ γράφῃ καὶ νὰ τὸν διαβάζουν, πρέπει νὰ τὴν ξεύρῃ καλά. Χαλιναγώγει λοιπὸν αὐτὴν τὴν εὐγλωττίαν, ἂς ποῦμε, ποῦ σὲ παρασύρει ὅταν κρατῇς τὴν πένναν. Σύντομευε, σύντομευε... Ὁπωσδήποτε, θὰ προτιμῶ πάντα μίαν ἐκτενῆ ἐπιστολήν σου ἀπὸ τὰς λακωνικὰς ποῦ μοῦ ὑπόσχεσαι. Μὰ τί; ἢ τὸ ἕνα ἢ τὸ ἄλλο; Μέσος ὅρος γιὰ σένα δὲν ὑπάρχει;

Γράφε μου, ***Ἀμαζὼν τοῦ Εὐξείνου***, καὶ μὴ σὲ μέλῃ· ποτὲ δὲν βαρύνομαι ἐγὼ τὰς ἐπιστολὰς τῶν φίλων μου· ἀπεναντίας, μ' εὐχαριστεῖ πολὺ νὰ μοῦ γράφουν συχνά. Ἀπὸ ἄλλας πόλεις τῆς Ρουμανίας μοῦ στέλλουν χρήματα διὰ ταχ. ἐπιταγῆς καὶ τὰ λαμβάνω· ὥστε καὶ ἀπὸ τὴν Καδάρναν ἂν σταλῇ ταχ. ἐπιταγή, θὰ τὴν λάβω ἀσφαλῶς.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες, Κυματοβόλος Ποσειδῶν, Ὡραία Ρόδος* καὶ *Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου*. Τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους, ἀλλὰ δὲν ἔχω πλέον τόπον.

† ***Ἀναστάσιος Παπαναστασίου.*** — Μετὰ βαθυτάτης μου λύπης ἔμαθα ἀπὸ τὴν Χαλκίδα τὸν θάνατον τοῦ ἐκεῖ νεαροῦ μου φίλου ***Τάσου Παπαναστασίου*** *(τοῦ Δαφνοστεφοῦς Ὀλυμπιονίκου.)* Ὅλα ὅσα ἔκαμε διὰ νὰ τὸν σώσῃ μία θαυμασία, μυθική, ὑπεράνθρωπος εἰς ἀφοσίωσιν μητέρα, ἀπέβησαν μάταια. Ἄλλως ἤθελεν ὁ Θεός· καὶ ἐκάλεσε πλησίον του τὸν ἀγαπητόν μας Τάσσον, ἀκριβῶς ὅταν ἠλπίζαμεν πλέον, ὅτι θὰ μᾶς τὸν ἀφίσῃ. Αὐτὸς τώρα ἂς παρηγορήσῃ, ὅπως εἰξεύρει, τὴν δυστυχῆ αὐτὴν μητέρα...

Τὴν εἰκόνα τοῦ ἀλησμονήτου μικροῦ μου φίλου, ὁ ὁποῖος ἐβραβεύθη καὶ εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦ Δημοψηφίσματος θὰ δημοσιεύσω χωριστὰ εἰς τὸ ἐρχόμενον φύλλον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀρκετὰ κομμάτια διὰ τὴν Σελίδα μας, ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα.

Ἀλλ' αἱ τακτικαὶ ἐγκρίσεις θἀρχίσουν ἀπὸ τὸ προσεχές. Ἢ μὴν εἶνε καλλίτερα νὰ παύσουν ὁλωσδιόλου αὐταὶ αἱ ἐγκρίσεις καὶ νὰ δημοσιεύω ἁπλῶς ὅσα εἶνε καλὰ καὶ κληρώνονται; Τί λέτε;

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ. 1 Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1914. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἀγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Κιρκασία* κ. (?) *Ἀγριεμένο Κῦμα*, ἀ. (Κ. Μ.) *Βασιλεὺς τῆς Θαλάσσης*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νἀνταλλάξουν: — ἡ *Κιρκασία* (0) μὲ *Κάρμεν, Συλφίδα, Ἀνθισμένην Βαμβακιάν*.— ἡ *Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος* (0) μὲ *Βασίλειον τὸν Βουλγαροκτόνον, Κῦμα, Ἀθανάσιον Διάκον, Φάωνα, Τέλλον Ἄγραν, Ἀλβανοκτόνον Ἠπειρώτην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Φάωνα* (εὐχάριστον· ἀφοῦ κατενικήθη αὐτὴ ἡ ἰδιοτροπία, ὅλα θὰ πᾶνε καλά·) *Γλαῦκον τὸν Πατρέα* (βέβαια, σιγὰ - σιγὰ θὰ μάθῃς·) *Κάστρον Καλαμῶν* (δὲν πειράζει, ἀφοῦ αὐτὸ δὲν «ἐγκρίνεται» εἰς σέ· ἄλλως τε μὲ τὸν ζῆλον ποῦ ἔχεις, θὰ

εὕρῃς τώρα πολλοὺς νέους ἀγοραστὰς καὶ συνδρομητάς) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἐπίμενε σὺ καὶ θὰ λάδῃς καὶ ἀπάντησιν, . . .) *Πατρίδα τῶν Ἡρώων* (μὰ νομίζω ὅτι ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔδρεγε· καὶ ξεύρεις, οἱ Ἀθηναῖοι φοδοῦνται λιγάκι τὴν βροχήν· σοῦ τὸ λέγω, διότι ζοῦσες ὡς τώρα εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ πίθανὸν νὰ μὴ τὸ φαντάζεσαι·) *Δοξασμένον Ρῆνον* (βραδεῖον ἔστειλα· ἡ ἐπιστολή σου διεδιδάσθη· βλέπεις, ὅτι ἡ *Βαλκανικὴ Συμμαχία* ἀνευρέθη·) *Νέρωνα* (καλὰ ἔκαμες καὶ δὲν τὰ ἐδιάβασες· δὲν θὰ σὲ ὠφελοῦσαν εἰς τίποτε!) *Γενναιόψυχον Στρατηλάτην* (ἔστειλα·) *Λεωνίδαν Μ. Μπ.* (εἶνε νὰ μὴ καυχῶμαι δι' ἕνα συνδρομητήν μου ποὺ ἔρχεται πρῶτος εἰς τὰς ἐξετάσεις μεταξὺ 123 καὶ ἐκλέγεται ἔπειτα μεταξὺ 40, παραστάτης τοῦ σημαιοφόρου· σὲ συγχαίρω, καὶ εἰς ἀνώτερα!) *Φλοριντόρ* (χαριτωμένος ὁ διάλογος, πράγματι, ἀλλὰ οἱ στίχοι, δυστυχῶς, πλημμελεῖς·) *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (βραδεῖον ἔστειλα·) *Ἥρωα τοῦ 1913* (θὰ πῶ εἰς τὴν *Ἡρωϊκὴν Σάμον*, ὅτι ὄχι μόνον ἕνα, ἀλλὰ τρία γατάκια ἔχει ἡ γάτα σου, τὸ δεύτερον τῶν ὁποίων ὠνόμασες πρὸς τιμήν της «Ἡρωϊκὴν Σάμον» —ἂν εἶνε ὄνομα αὐτὸ γιὰ γατάκι!) *Μεγάλην Ἑλλάδα, Πεταχτὴν Νεραϊδοῦλαν κ' π. κλπ.*

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *9ην Νοεμβρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης Ἰανουαρίου.

512 Δεξίγριφος.

Διαίρεσιν τοῦ χρόνου
Μ' ἀντωνυμίαν ἑνώνω
Κι' ἀρχαῖον βασιλέα
Κρητὴν σοῦ φανερώνω.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολικοῦ Ἀστέρος

513. Συλλαβόγριφος

Ἓν γράμμα γαλλικὸν
Μὲ τρία ἑλληνικὰ
Ἂν ξεύρῃς νὰ ἑνώσῃς,
Ἀρχαῖαν 'ς τὸ λεπτὸν
Βασίλισσαν, ἢ πόλιν
Δικήν μας, θὰ δηλώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως

514. Στοιχειόγριφος

Βασιλέα τῆς Ἰνδικῆς
Ἐὰν ἀποκεφαλίσῃς,
Ἕνα Αἰγύπτιον θεὸν
Παρευθὺς θὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Γ. Παπαγεωργίου

515. Μεταγραμματισμὸς

Εἶνε μέρος ἑνὸς ὅλου·
Ἂν τοῦ ἀλλάξω ἕνα γράμμα,
Θὰ ἀρχίσῃ νὰ γυρίζῃ
Καὶ νὰ λέθῃ ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κύματος

516. Πυραμὶς

+	Οἱ σταυροὶ ἀρχαῖοι θεοί.
* + *	= Θεά.
* * + * *	= Προφήτης.
* * * + * * *	= Μεγαλόν, Ὠκεανίας.
* * * * + * * * *	= Πέρασης στρατηγός.
* * * * * + * * * * *	= Πατὴρ τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐσταλη ἀπὸ τῆς Καινοῦργιες Δάφνες

517. Ἐπανόρθωσις λέξεων

ΓΑΗΤΣ — ΕΣΣΤΑΜΙ — ΣΑΛΙΒ—ΠΥΣΔΑΝΟ

Νὰ μετατεθοῦν καταλλήλως τὰ γράμματα τῶν ἀνωτέρω λέξεων ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τέσσαρες ποταμοὶ τῆς Εὐρώπης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Ἀεροναύτου

518. Διπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κατωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν μεγαλόνησον, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα Πατριάρχην τῆς Γραφῆς.

1, Χώρα τῆς Μ. Ἀσίας. 2, Λόγος κακός. 3, Βασιλεὺς τῆς Τροίας. 4, Μέταλλον πολύτιμον. 5, Παρηγορία ἐν ἐρήμῳ. 6, Πόλις τῆς Ἰωνίας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Λεόντος τῶν Θερμοπυλῶν

519. Γρῖφος

τὰς η η
τὰς τὰς η η
ιδρ 1 φρ' ὄνοι, σῦς.
τὰς τὰς η η
τὰς η

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλ. 33, 34

345. Μυσία (μῦς, Ἰα.) — 346. Εὐριπίδης (εὐρὺ πῖ, δίς.)— 347. Ὅρος - ὄρος.— 348. Κέδρος - κέρδος.

349.
Α
ΑΡΑ
ΑΒΑΝΑ
ΕΠΑΡΧΙΑ
ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ
ΠΕΡΙΣΤΕΡΕΩΝ

350. Νίκη ἢ Θάνατος.—351-356. Διὰ τοῦ Π: *κῆπος, τόπος, πέρας, Πάρος, πόσος, πέλμα.*— 357. Ἀνά—ἄν=α+ (Αὐτὴ — αὖ=) γῆ + (Πέρυσι — περί =) σὺ + (Γαλα—γᾶ=) λᾶ + (Μίνως—μὴν=) ὃς=ΑΓΗΣΙΛΑΟΣ.—358. *Ἡ Κῶς εἶνε νῆσος*, (εἰκοσιναί-ν' εἰς ὡς.)

359. Γυμνάσιον (Γῆ, μνᾶ, Σιών.)—360. Κόσσυφος (Κῶς, σύ, φῶς.)—361. Μωρὸς-μηρός.— 362. Ὁ Ἕσπερος, ἡ Ἑσπέρα.

363.
Π Κ
Α Ε Ι Α
Η Ν
Σ Ι Ν Α
Ι Β
Ο Υ Χ Ι
Ν Σ

364. ΑΛΦΕΙΟΣ (λόφος, φίλος, ἔλαφος, Ἴος, ὄφελος, σίελος.)—365 - 366. 1. Ὁ Ὑπερίων (εἰπὲ Ρίον.) 2. Ὁ Κρίτων (κρείττων.) — 367. ΥΔΡΑ - ΑΡΗΣ (ΥαινΑ, ΔέλεαΡ, ΡώμΗ, ΑλαΣ.)— 368. Χρηστὴ γυνὴ πηδάλιόν ἐστιν οἰκίας.— 369. Ἐξ ἀνάγκης τὰ κακά (ἐξ ἀν-αγκ εἰς τὰ-κα κα.)

ΤΟΜΟΙ
ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879 - 1893)

Τόμοι 9 *(οἱ ἑξῆς:* ***5, 7, 15, 17, 18, 19, 20, 21, 23)*** πρὸς φρ. 1 ἕκαστος, καὶ ταχυδρομικῶς φ.1,10 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 1,30 διὰ τὸ Ἐξωτ.

Τόμοι 10 *οἱ ἑξῆς:* ***1, 4, 8, 9, 11, 12, 14, 16, 22, 24,*** πρὸς φρ. 2,50 ἕκαστος.

(Οἱ Τόμοι τῆς Α' Περιόδου 2ος, 3ος, 6ος, ***10ος καὶ 13ος*** *ἐξηντλήθησαν.)*

ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ 1894 - 1913

Τόμοι 5: τῶν ἐτῶν 1894, 1895, 1896, 1897 καὶ 1898, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 3 — Χρυσὸ. φρ. 6. Διὰ τὰς Ἐπαρχ. ἄδετος 3,50, χρυσὸ. 6,50 Διὰ τὸ Ἐξωτερ. » 4,— » 7,—

Τόμοι 7: τῶν ἐτῶν 1899, 1900, 1901, 1902, 1903, 1904 καὶ 1905, ὧν ἕκαστος τιμᾶται ἐλεύθερος ταχυδρ. τελῶν: Ἄδετος φρ. 7—Χρυσόδετος φρ. 10.

Τόμοι 8: τῶν ἐτῶν 1906, ἕως 1913, ὧν ἕκαστος τιμᾶται: Ἄδετος φρ. 8—Χρυσόδετος φρ. 10.

ΤΟ 37ον ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 37ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΑΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου. καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΑΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΑΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἐ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, περὶ οὗ ἴδε ἐν τῇ προηγουμένῃ σελίδι.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητάς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἁπλᾶ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἓξ λέξεις ἁπλαῖ.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

—[ΙΔ' — 108]—

Καθηγητὴς τῆς Γαλλικῆς διδάσκων εἰς τὸ Λεόντειον Λύκειον τῶν Frères Maristes καὶ διαθέτων ὥρας, ζητεῖ παραδόσεις. Μέθοδος εὐθεῖα (méthode directe) καὶ ἀποτελεσματική.

Πληροφορίαι παρὰ τῇ «Διαπλάσει.»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 46ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 345)

ΑΘΗΝΩΝ : Γεωρ. Αλ. Κοκκώνης.
ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ : Μεγάλη Ἑλλάς.
ΑΙΓΙΝΗΣ : Μικρὸς Παγανίνης.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ : Χ. Γ. Λιαπάκης.
ΙΘΑΚΗΣ : Γ. Κ. Κολαΐτης.
ΚΑΛΑΜΩΝ : Τάκης Γαρίδης (45. 46)
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Δημ. Γ. Δεσύλλας. (45. 46)
ΛΟΛΑΣ : (Ὀλυμπίων) Ἠλ. Σ. Δημητρόπουλος.
ΠΑΤΡΩΝ : Μαντίνα Π. Παπαγιαννοπούλου, Γλαῦκος ὁ Πατρεύς, Λ. Γ. Κυριακόπουλος.
ΠΥΡΓΟΥ : Στ. Παπαμιχαλόπουλος, Ζαφ. Ν. Παπαμιχαλόπουλος.
ΣΥΡΟΥ : Σπ. Ι. Κολοκούρης.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ : Ἀθ. Ἀναγνωστιάδης.
ΧΙΟΥ : Ν. Κ. Κοκκάλης, Εὐαγ. Δ. Σεραφείμ.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Πάτραις ΛΙΛΗΣ Γ. ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μίγας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων—.2678